

ÚTRAVALÓ

2Korinthus 4,6-11.

Felnőtt konfirmáció

2018. június 10.

1 A heti bibliaórán az időről beszélgettünk. Arról, hogy a Bibliának kettős időszemlélete van: beszél az elmúló, a hétköznapi időről, ez a 'kronosz'; és tanít a minősített, a különleges időről, ez a 'khairosz'. Az Istennel együtt töltött idő mindig 'khairosz'. A minősített idő az, ami segít jól megélni az elmúló időt, hogy abból ne legyen elvesztegetett idő. Minden vasárnap 'khairosz', de az a mai vasárnap, még inkább az: kegyelmi pillanat, amikor tanúi lehetünk annak, hogy Isten ma is aláhajol, ma is megkeres, ma is magához emel, ma is szeretetében ölel elveszett emberi életeket, hogy bennük és velük, valami újat kezdjen el!

Amikor a mai istentisztelet üzenetén gondolkoztam, elsőre villant be ez a mai bibliai rész, amelyben szó van szenvedésről, de szó van gazdagságról is. Pál beszél arról, hogy ez a kettő, hogyan kapcsolódik össze a keresztény ember életében.

2 Valamikor fiatal koromban vettem papírra azt a gondolatot, hogy „aki másként lát, többet lát a körülötte lüktető világból, annak kétszeresen nehéz az élete”. Az azóta eltelt időben megerősödött bennem ez a gondolat. Keresztény emberként kilógunk a világból. Itt élünk, itt dolgozunk, de mégsem tartozunk ide. Egy másik világ polgárai lettünk, egy másik értékrenddel. Más Urat szolgál az életünk. S Őt szolgálva szüntelen azt érezzük: hatalmas a szakadék Isten világa és a mi emberi világunk között.

Egy olyan világban élünk, amely világban eljött a világosság Krisztusban, hogy a „sötétségből világosság ragyogjon fel”, hogy minden ember szívében világosság gyűljön azért, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete. De ennek sem akkor, sem most, nem kell az Isten dicsősége! Nem kell a kincs, ami Krisztusban testet öltött. Nem felejthetjük el Jézus szavait: **„Ha közéjük tartoznátok, akkor ez a világ kedvelne titeket, mint a saját embereit. De ti nem tartoztok ehhez a világhoz, hiszen én kiválasztottalak titeket — ezért gyűlölnék benneteket. Ezért, ha engem üldöztek, benneteket is üldözni fognak.”** [János 15,19-20 EFO]

Pál ezt a gondolatot viszi tovább, amikor ráerősít Jézus szavaira: **„Mindenfelől bajok vesznek körül és nehézségek szorongatnak bennünket... Sokszor nem tudjuk, mitévők legyünk... Üldöznek... Néha földre terítenek... Mindig testünkben hordozzuk Jézus halálát... Életünk folyamán állandóan halálos veszélyeknek vagyunk kitéve Jézusért...”** De az apostol a szavait nem kesergésnek, nem panaszkodásnak szánta! Nem egy tehetetlen szenvedő ember ír a többi tehetetlen szenvedőnek, akiket ide-oda dobál az élet, az Istennel szemben ellenséges világ haragja! Egy olyan ember szavai

ezek, aki beleáll, tudatosan szemben áll az ellenséges széllel, akinek az életében a szenvedés hihetetlen erővé formálódik át! Ez az, amire csak a keresztény ember képes! A nem hívő ember életében csak szenvedés van, de abból nem születhetik más csak erőtlenség és könnyek. A keresztény ember életében is születnek könnyek a szenvedésből, de valami más is, erő születik! Olyan ez, mint amikor a sas madár egy iszonyatos pusztító viharban, egyszer csak szembefordul a viharral, és olyan szögbe állítja be a szárnyait, hogy a vihar ereje emelje a vihar fölé.

Pál szavaiban ott izzik az Isten ereje, a Megváltó Jézus ereje, az az isteni megálíthatatlan **MÉGIS**, amelyik legcsodálatosabban és legmegrendítőbben a golgotai kereszten vált láthatóvá. Ott a legnagyobb szenvedés poklában, ahol Jézus az őt elpusztítani akaró gyűlöletet a megváltás örömévé formálta át!

3 De Pál apostol nemcsak a szenvedésben megmutakozó erőről beszél, hanem arról a mérhetetlen gazdagságról, amit Krisztusban kap minden keresztény ember! Az evangélium kincséről, ami rejtett kincs, ami a világ számára értéktelen, de ha valaki rátalál, annak életében ez a kincs elhomályosít minden más kincsnek látszó dolgot. Rejtett, de nem megtalálhatatlan kincs az üdvösség kincse, és erre vagytok ti hárman a példák, és példa rá minden Istenhez térő ember!

És ezt a mérhetetlen kincs, a Krisztusról szóló örömhír kincse, ahogyan az apostol írja: „cserépedényekben van”. A cserépedények pedig, amibe az evangélium kincsét rejti Isten, nem más, mint emberi testünk, azaz: te, én, és mindazok, akik meghallottuk az evangéliumot, és a szívünkbe fogadtuk azt!

Egy régi Krisztus legenda szerint, amikor Jézus felment a mennybe kérdezték az angyalok arról, hogy mi lesz az örömhír sorsa ezután. Jézus azt válaszolta nekik, hogy Péterre és az apostolokra bízta, hirdessék tovább azt az ő nevében. Az angyalok siránkozni kezdtek, mert ismerték az embert, az ember sebezhetőségét, azt, hogy milyen könnyen elbukik nyomás alatt, ismerték az emberi hűséget, kitartást, és mert tudták mennyire törékeny és elpusztítható az ember. De Jézus leintette őket, és ezt mondta: „**Rájuk bíztam magam, de velük vagyok!**”

A keresztény ember, mint minden ember, sokat kibír, de a végtelenségig mégsem terhelhető. Hosszú ideig élhet, de a múló idő felettünk is diadalmaskodik. Törékenyek és sebezhetőek vagyunk. Megtörhetőek, befolyásolhatóak. Egyszer gyávák, máskor hősök vagyunk. Vannak pillanatok, amikor középszerűek és átlagosak vagyunk, máskor meg megcsillan valami különlegességünkben. De nem vagyunk többek, mint törékeny cserépedények. Nem könnyelműség ilyenekre bízni az evangélium drága kincsét? És Jézus ma is azt feleli: „**Rájuk bíztam magam, de velük vagyok!**”, ahogyan Pál írja: hogy ez a rendkívüli erő, ami ott munkál minden keresztény ember életében,

mi Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.

4 És mi végül a végső célja az életünknek? Miért kell megállnunk a világ ellenszelében? Mi ad értelmet a keresztény minden küzdelmének? Pál szavaival így válaszolhatunk: „**hogyan Jézus élete viszont látható legyen a mi halandó testünkben**”. Az aranyat is tűzben égetik meg, hogy kiégjen belőle a salakanyag. Életünk is olyan, hogy minden, ami történik velünk, felszínre hoz belőlünk, valamint, aminek ki kell égnie belőlünk azért, hogy „**Krisztus élete láthatóvá legyen bennünk**”. Hát, így kapcsolódik össze gazdagságunk a szenvedésünkkel. A szenvedés kohójában nem öröm benne égni, de a szenvedés kohója nélkül nem találhatnánk rá a gazdagságra, és nem lelnénk rá a célra sem, hogy Krisztus jelleme váljon bennünk láthatóvá.

Kedves keresztelés előtt álló Testvéreink! Kedves Gyülekezet! Ezt bízta rám Isten, hogy ma ezt adjam át nektek útravalóként! Vigyétek magatokkal egy életre mai igénk üzenetét, legyenek ezek a bibliai szavak áldássá a számotokra! Ámen!